

BAYAT

№ 54 (635)

Əsrəf
Veysəlli

SALAM

Salam bu köhnə dünyaya,
Təzə gələn şairlərə.
Söz qanıb mətləb anlayan,
Qədərbilən şairlərə.

Bir nəfəsə min ah çəkən,
Hər sözünü sınaq çəkən,
Kədərə şaqqanaq çəkən,
Dərdə gülən şairlərə.

Əriyib sözə yığılan,
Gözlərinə qan sağılan,
Hər gün təzədən doğulan,
Hər gün ölən şairlərə.

MƏN NİYƏ YAZIRAM BU YAZILARI

Əridə-əridə odlu qəlbimi,
Dünya öz işində qalacaqdısa,
Kainat milyon il əvvəlki kimi,
Köhnə havaları çalacaqdısa,
Mən niyə yazıram bu yazıları?

Tanrının yanında üzüm yoxdusa,
Dünyada heç nədə gözüm yoxdusa,
Haçandır dilimi bir söz göynədir,
Onu da deməyə lüzum yoxdursa,
Mən niyə yazıram bu yazıları?

Bir də görürsən ki, gün dağdan aşıb,
Dərdin əllərinə saçın dolaşıb...
Çoxu çıxarıbdır ürəyi yaddan,
Çoxunun çörəyə qarışmış başı,
Mən niyə yazıram bu yazıları?

Uzağı bir sözü yazanacandı,
Əl sözə isinib qızanacandı...
Çətini beşikdən məzaracandı,
Məzardan bu yana gəliş yoxdusa,
Məzardan o yana gediş yoxdusa,
Məzardan o yanda bir iş yoxdusa,
Mən niyə yazıram bu yazıları?
Mən niyə yazıram bu yazıları?

YAŞADIM

Dünyaya gəlib yaşadım,
Ağlayıb-gülüb yaşadım.
Mən yaşayıb ölmədim ki,
Mən hər gün ölüb, yaşadım.

Qeydimə qalan gözəlin,
Dərdlərə salan gözəlin,
Canımı alan gözəlin
Qadasın alıb yaşadım.

Boşlamalı dünya deyil,
Xoşlamalı dünya deyil.
Yaşamalı dünya deyil,
Üzümə salıb, yaşadım.

MÜDİR

Şöbədə heç kəsi saya salmayır,
Qaraya ağ deyir, ağa boz deyir.
İşçilər beş aydır maaş almayıb,
Müdür fındıq yeyir, müdir qoz yeyir.

Təkcə öz cibinin marağındadır,
Düz olan işi də yozur tərsinə.
Bir təzə xanımın sorağındadır,
Tutubdur özünü qoz ləpəsinə.

Biclik yollarını bilir su təkin,
Bərkə düşən kimi gülür, irişir.
Gözləri rentgen şüası təkin,
Pullu adamların cibini deşir.

Hərdən zəhər yağır sir-sifətindən,
Burdan əmr verir, ordan poz deyir.
Ölüb yerə girmir xəcalətindən,
Sanki adamların kəsir ətindən,
Müdür fındıq yeyir, müdir qoz yeyir.

Katibə qızarıb, katibə pörtüb,
Düzələn işə də düzəlməz deyir...
Qapını arxadan möhkəmcə örtüb,
Başını mizinin altına dürtüb,
Başını dizinin altına dürtüb,
Müdür fındıq yeyir, müdir qoz yeyir.

Neçə vəzifədə "çalışmış" kişi,
Başına keçməyən noxta qalmayıb,
Xalqını soymağa alışıb kişi,
Xalqını duymağa vaxtı qalmayıb.

BU ÜTÜK ADAMLAR, SÜRTÜK ADAMLAR

Bostandan inciyən, bağdan inciyən,
Bardan yarımayan "kitab" bağlayır.
Taledən inciyən, baxtdan inciyən,
Yardan yarımayan "kitab" bağlayır.

Yerinə düşmürsə, düşür yerə söz,
Yersiz söz-yel vurmuş yelin kimidir.
Yerinə düşməyən hər bakirə söz
Evdən acıq etmiş gəlin kimidir.

Vərəqlər tutular söz yağışına,
Hər sözün öz yükü, öz çəkisi var.
Daş o vaxt düşür ki, şeirin başına
Sözü olmayanlar şeir yazırlar...

Neçə ev dağıdıb, kümələr yıxıb,
Görənlər danışır "səxavət"indən.
Bu arsız nə üzlə efirə çıxıb,
Dərs verir ailə səadətindən?..

Düşüb qapı-qapı "kitab" paylayır,
Sırtıqlıq qonubdur həya yerinə.
Zalımın üzündə su da qalmayıb,
Hopub üzdəniraq şeirlərinə.

"Üstü bəzək.." - olan kitabları var,
Hələ birini də yazıb gəlibdir.
Onun bu yerlərdə nə azarı var,
Yoxsa buralara azıb gəlibdir?!
Yolları, izləri əzbər öyrənər,
Yazar yaddaşına azdığı yeri.
Qorxuram: bakirə qızlar öyrənə
Üzü üzlər görmüş, bu gözə girən
Sürtük adamların yazdığı şeiri,
Sırtıq adamların yazdığı şeiri.

BİR AZ BU DƏNİZ DƏ MƏNƏ BƏNZƏYƏR

Yenə gəl-gəl deyər mavi dənizim,
Mən də qanadlanıb uçaram yenə.
Gənclik illərimdə sevdiiyim qızın
Sanki görüşünə qaçaram yenə.

Sızlar ayağımda daşların ərki,
Uşaqtek sarmaşar yosunlar mənə.
Balıqlar yanıma üzüb gələr ki,
Ürək sözlərini desinlər mənə.

Bir an qayğılardan uzaqlaşaram,
Mənə günəş baxar, mənə ay baxar.
Suya girən kimi uşaqlaşaram,
Göyün ulduzları köksümə axar.

Ona doğmam kimi qaynayar qanım,
Duyğutək çırpınar döşümün altıda.
O mavi səmələr-mavi yorğanım,
Ay da bəyaz balınc-başımın altıda.

Mənim sevinc payım, səadət payım,
Ləpəsi saçımda dənə bənzəyər.
O qumlu sahilə atılan qayıq,
Ömürdən yaşamış günə bənzəyər.

Özünü sulara çırpın qayıq,
Bir az bu xislətdə mənə bənzəyər.
Sahildə çırpınan o gümüş balıq,
Vətənə həsrətdə mənə bənzəyər.

Köklənər dünyanın qəmləri üstə,
Bir az bu dəniz də mənə bənzəyər.
Dövləti daşınar, varı talanar,
Sərvəti çapılar-mənə bənzəyər.

Bir gün bu sahilin qumları üstə
Günbatan tərəfdə gülzarı qalan,
Hər dağın döşündə məzarı qalan,
Əli o dağlara uzalı qalan,
Köksü titrəməyən, nəbzi vurmayan,
Bir qoca tapılar-mənə bənzəyər.

ƏLİNDƏ QALDIQ

Yoxuşdan adlayıb düşdük enişə,
Qorxunun, hədənin əlində qaldıq.
Məsləhət qanmayan, söz eşitməyən,
Hər gəda-güdənin əlində qaldıq.

Arxasız bəndəyə arxa çıxınca,
Qorxduq canımızdan qorxu çıxınca.
Ölən günümüzün qırxı çıxınca,
Gələnin-gedənin əlində qaldıq.

Uşaq anlamayan, qoca saymayan,
Varlıya, yoxsula məhəl qoymayan,
Bu boyda dünyanı yeyib doymayan,
Acın, acgödənin əlində qaldıq.

Dərdik ömrümüzün acı barını,
Adlaya bilmədik qəm hasarını.
Abırsız qocanın, xırsız qarının,
Ərköyün körpənin əlində qaldıq.

YAŞAYAR

Arzularım qar altında gül açar,
Daş üstündə bitən ömrü yaşayar.
Ərənlərim qayalardan yol açar,
Yol,
Bu yolu gedən ömrü yaşayar.

Ürək nədir?
Ürək sevgi, sayğıdır.
Bir-birinə nəvazişdir, qayğıdır,
Başdan-başa həyəcandır, duyğudur,
Ürək də var-gödən ömrü yaşayar.

Yazan qalar söz ömrünün hayında,
Ozan qalar saz ömrünün hayında.
İnsan da var-öz ömrünün hayında,
İnsan da var - Vətən ömrü yaşayar.